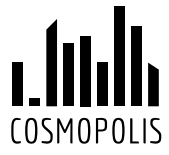

JULIE CAPLINOVÁ

MLUV SE MNOU

***
PRVOTINA
BESTSELLEROVÉ
AUTORKY
***

JULIE CAPLINOVÁ

MLUV SE MNOU

PŘELOŽILA PETRA KRÁLOVCOVÁ

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa i události jsou výplodem autorčiny představivosti nebo je jejich využití fiktivní. Jakákoli podobnost s živými či mrtvými osobami, událostmi a místy je čistě náhodná.

Copyright © 2014, 2023 Jules Wake

Published in Great Britain by Choc Lit Limited as TALK TO ME

Czech edition published by arrangement

with Livia Stoia Literary Agency.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Petra Královcová, 2026

Cover illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2026

ISBN 978-80-271-5587-3

*Donně, která mě doprovázela na každém kroku,
a Tricie a tátovi, kteří nepřestali věřit.*

Prolog

Pokud někdo dokázal i v růžové působit mužně, byl to Daniel. Flísový župan, o několik čísel menší, mu zdůrazňoval široká ramena a odhaloval decentně osvalenou hrud' s dráždivým trojúhelníkem tmavě blond chloupků.

Rozpačitý úsměv ukázal odštípnutý zub, který mě nepřestával odzbrojovat.

„Brýtro,“ pozdravil nejistě trochu zastřeným hlasem, když vyšel z koupelny.

Splašily se mi hormony, zatracení zrádci.

„Ahoj,“ vypískla jsem se svůdností myšky Minnie a zrudla jako přezrálé rajče. Proč nedokážu být v těchhle ranních záležitostech chladná, klidná a kultivovaná? Přespal tu. Poprvé. Naprosto normální. Lidé si spolu na večírcích užijí. Zase se sejdou. Stráví spolu noc. O nic nejde.

Měla bych mu nabídnout snídani? Kafe? Ne, nepije kafe. „Nechceš hrnek čaje, zrovna jsem...“ Kývla jsem hlavou ke kuchyni a podívala se mu do očí. Kéž bych nebyla líná a oholila si před tou včerejší party nohy.

„Díky, Olivie, to by bylo super,“ odpověděl s daleko větším nadšením, než si obyčejný hrnek čaje zasluhoval. Doufala jsem, že zmizí do obýváku, ale ne, vydal se chodbou v mých patách.

Snažila jsem se neohlédnout. Rychle jsem naplnila konvici,

vyndala čajové sáčky a hrnky, narovнала utěrky a otřela linku, která otírat nepotřebovala. I tak jsem si všimla, že se pásek Danielova županu uvolnil a ještě víc mu odhalil hrud. V puse mi vuschlo na troud.

Automaticky jsem mu do čaje přidala dvě lžičky cukru a zamíchala, pak jsem se zarazila. Když jsem mu hrnek podávala, rozhostila se mezi námi důvěrnost toho okamžiku. Jeho prsty se otřely o moje a ten dotek vyslal elektrizující jiskření do mé paže. Zasáhla mě touha. Sklonila jsem hlavu a dívala se na zažranou špinu v linoleu, které potřebovalo vyměnit. Kamarádi. Jsme kamarádi. To zvládnou. Nemusí nic vědět.

„Díky, Olivie...“ Zmlkl a vypadal vykolejeně, jako by si najednou uvědomil ironii té situace. „Možná bych měl, no...“ přes moje rameno se podíval chodbou k pokoji mé spolubydlící, „podívat se, jestli by Emily taky nechtěla.“

Řekl to. Řekl její jméno. Jméno mé současné podnájemnice Emily. Sevřel se mi žaludek, jako by do něj narazila demoliční koule.

Z vedlejšího pokoje se ozývalo chichotání slyšitelné i přes ty zatracené zamilované písničky na Radio Wright 2. Nebyla to právě nejlepší volba, zvláště když museli zahrát zrovna nejubrečenější baladu na světě, *Without You* od Nilssona. Co se to v noci sakra stalo? Celý minulý týden mi hormony v očekávání tančily lambadu. Denně jsme si s Danielem posílali koketní zprávy. Koupila jsem si přiléhavý, vražedně sexy top, který se hodil k mým oblíbeným černým kalhotám a který vyvolával otázku, jestli mám pod ním nějaké prádlo. A všechno to bylo úplně nanic. Po všech těch letech jsem si vážně myslela, že konečně překročíme Rubikon.

Nilsson nabíral výšku: „*Without yooou.*“

Naprostý nesmysl. Samozřejmě že se dá žít dál – prostě pokračujete, a rozhodně neztrácíte čas sebelitostí při poslouchání přeslazených písniček v rádiu.

Přes tenkou stěnu pronikl nový výbuch smíchu a byly v něm slyšet chraplavější tóny Danielova hlasu. Pak ztichli. Moje vybuzená představitivost uviděla Emilyinu tvář, rozzářenou smíchem, a polibek, který ho přerušil.

Rázně jsem přešla k rádiu a přeladila na Radio 4, jenže jsem omylem chytila kriketový zápas. Zvedla jsem oči k nebi. Moc mi nepomáháš.

Nemohl by alespoň někdo být na mojí straně? Nemohla bych si dnes vydechnout? Kriket má konotace a všechny souvisí s Danielem.

Málokdo si to uvědomoval, ale nejdřív to byl můj kamarád – ovšem v okamžiku, kdy se setkal s mým tátou a bráchou, v jednom z těch podivných spontánních hovorů o sportu, jaké muži mívají, objevili společnou lásku ke kriketu. Než jsem se nadála, Daniel se připojil k vesnickému kriketovému klubu White Waltham a stal se nedílnou součástí mého života.

Musela jsem pryč. Klidně můžu udělat to, co jsem celou věčnost odkládala, a jít se podívat, jestli bych nesehnala nějaký dokonalý outfit na nadcházející svatbu sestřenice Lucy. Najednou mě napadlo něco příšerného. Bože, prosím, nedovol, aby Daniel požádal Emily, aby mu dělala doprovod. Ne, tak dlouho spolu rozhodně nevydrží. Určitě jde o flirt na jednu noc, že ano?

Kapitola 1

Co to bylo s těmi svatebními projevy? Kam se podělo: „Jsem strašně nervózní, ale nevypadá nevěsta úžasně? Děkujeme, že jste přišli.“

Jako by Daniel zaslechl moje myšlenky, podíval se na mě a věnoval mi jeden z těch svých zářivých úsměvů následovaný nenápadným mrknutím. Ženich se mezitím pustil do proslovu hodného předávání Oscarů.

Srdce mi udělalo obvyklý olympijský přemet, salto vpřed i vzad, jako na zlatou medaili, a po těle se mi rozlilo horko. Šest týdnů. Chodil s Emily už nekonečných šest týdnů, a já jsem v jeho přítomnosti pořád takhle hloupě reagovala.

Napjatě, zdvořile jsem mu oplatila úsměv. To zvládnou. Kamarádi, jsme kamarádi. Vždycky jsme byli a – jednou provždy to musím přijmout – vždycky budeme.

Když Emilyina ruka objala Daniela kolem ramen, znovu jsem se zaměřila na Pierse, ženicha, a jeho rozvláčný příběh o nalezení pravé lásky v Neasdenu během tříminutového speed datingu, který organizoval můj bratranec Barney. Snažila jsem se tvářit, že jsem tím příběhem naprosto uchvácená. Už jsem ho slyšela mockrát.

Místnost vybuchla smíchem, ale unikla mi ženichova pointa. Zvedl sklenici k přípitku a pak jsme všichni vstali.

Ať už to bylo slušné, nebo ne, otočila jsem se od stolu, nechala tam nedojedený dezert a zamířila na dámy dřív než všichni ostatní. Zrcadlo mi prozradilo jen to, že mi až moc září oči, ale pořád vypadám relativně normálně. Žárlivost dělá s naším nitrem podivné věci a já byla přesvědčená, že se to každou chvíli může začít projevovat i navenek.

Bohužel jsem se nemohla schovávat na záchodě po zbytek oslavy, a tak jsem se s kabelkou v podpaží vydala hledat tekuté osvěžení. Pochopitelně jsem hned narazila na matku – musela mě u baru vyhlížet, protože ví, že bez sklenky vína dlouho nevydržím. Vítězoslavně se podívala na tetu Brendu, která ve fuchsiově růžovém hedvábném kostýmku přímo zářila.

„Olivie, není to naprosto rozkošný milostný příběh? Lucy potkala Pierse na speed datingu u Barneyho.“

„Ano, mami, já vím.“ A jen proto, že se nevěsta se ženichem potkali na speed datingu, to nemusí všichni ostatní zkoušet taky. Upřímně, mnohem víc by mě lákalo vytrhat si nehty na nohou rezavými kleštěmi. Naneštěstí úspěch s Lucy vnukl mému podnikavému bratranci Barneymu skvělý nápad.

„Vidíš, funguje to.“ Matce zajiskřilo v očích, povzbudivě a prosebně zároveň.

„Ano, a i když je mi to moc líto,“ nebylo mi to líto ani trochu, „opravdu to není nic pro mě. Někdo něco k pití?“

„Víš přece, že ten Barneyho speed dating je jen pro náročné,“ přerušila nás teta Brenda a zářivě červené kudrny, neladící s oblečením, jí poskakovaly v rytmu nadšené mateřské pýchy. „Nepustí tam jen tak každého, víš. Je to jen pro zvané.“

„Já vím, teto Bren. Zní to báječně,“ zalhala jsem. Příšerně báječně. „Jsem si jistá, že si Barney vede skvěle, ale...“

„Olivie! Musíš se tam vrátit,“ vpadla do hovoru moje sestra Kate.

Ne. Jediné, co musím, je se napít. A kde se tu vůbec Kate vzala? Ne že by máma potřebovala posily.

„Popravdě, mami, je s ní teď pěkná nuda. Nemá smysl pro dobrodružství.“ A z ní snad život v luxusním bytě v Sydney udělal dobrodruha? Lidé se do Austrálie vydávali s pořádně obnošeným batohem, ne se sladěnou sadou zavazadel od Louise Vuittona.

„To nebylo pěkné, Kate,“ pokárala ji máma, odhodlaná být k nám spravedlivá. Pak se ke mně otočila s tím svým ustaraným výrazem. Začínal být nedílnou součástí její tváře.

No tak jsem trochu zhubla, i když jsem si to nemohla dovolit. To vůbec nijak nesouviselo s neopětovanou láskou – jen prostě bylo trochu složitější se najíst. Začala jsem se schovávat s knihou ve svém pokoji, kdykoli byl Daniel nablízku, a tak jsem párkrát vynechala oběd. Naštěstí u nás nebýval tak často a mohla jsem se dojít u snídaně.

„Ale bylo by hezké, kdybys bratranci pomohla,“ nechala se máma zase unést jako racek s hranolkou na pobřeží. „Měli bychom podpořit jeho podnikání.“

„Majestátní plurál?“ upozornila jsem s lehkostí, kterou jsem necítila. Vlastně jsem si připadala tak trochu jako ta ubohá rozmáčená hranolka, kterou každou chvíli zhltnou. Věděla jsem přesně, kam tohle směřuje. „Nebo půjdete s tátou taky?“

„Nebuď hloupá, drahoušku.“

„A co ty?“ obrátila jsem se s chabým úsměvem ke Kate. Jestli půjdu já, měla by jít taky.

„Promiň, zlato, ale za chvíli se vracím do Austrálie. Nechtěla bych v někom vzbuzovat naději a pak ho zklamat. A kromě toho mám přítele.“

Ach ano, ten burzovní makléř jako z reklamy na opalovací

krém, kterého potkala během prvního týdne po příjezdu do Austrálie. Podle jejího popisu bych se vsadila, že by jim to spolu náramně slušelo na pláži Bondi, nebo kam to vlastně jezdí všichni krásní obyvatelé Sydney. Kate je nádherná, připomíná mi jednoho z těch čistokrevných výmarských ohařů, kteří jsou celí lesklí a uhlazení. A já? Já jsem spíš zlatý retrívr – dlouhé nohy, hnědé oči a záplava světlých kudrlin – až na to, že nejsem tak natvrdlá.

„Je načase zase skočit do vody,“ řekla Kate tichým, ustaraným hlasem.

„Cože?“ Byla jsem odhodlaná udržet úsměv ve tváři. Bylo potřeba odvést řeč jinam, a to rychle. „Už jsem byla ve vodě mockrát, jen se nerada dostávám na hloubku.“ Stručné a jasné formulace mi docela vyhovovaly, i když v poslední době mě začínaly nudit.

„Olivie! Nebuď taková. Opravdu se přes to musíš přenést.“

Polekaně jsem se na ni podívala. Snad Kate neví nic o tom, že jsem si myslela na Daniela? Domnívala jsem se, jak skvěle jsem tehdy zvládla skrývat pocity. Hodně jsem se usmívala, hlasitě se smála, odmítala se podívat jeho směrem... Lidi, koukejte, mám se báječně. Nejsem do Daniela ani trošku zamilovaná. Vůbec mi nevdají, jak se po něm Emily plazí.

„Mike si tě nezasloužil...“

Uf. Pláče na špatném hrobě. Díky, díky. Mike, to byl další, úplně jiný omyl. Jeden by řekl, že je sbírám. Ale tohle byly třetihory, dávná historie.

A pak, když jsem se jí mrkla přes rameno, uviděla jsem Daniela s Emily.

„Proč to nezkusit?“ uzavřela Kate.

Upřímný výraz její tváře ve mně vyvolával touhu ji obejmout. Neměla ani tušení.

Jako když shopaholikovi zablokují kartu, a stejně se nedokáže držet od obchodů dál, oči mi znovu zabloudily za Katino rameno. Emily měla ruku ovinutou kolem Danielových zad a prsty si pohrávala s blond vlasy na jeho krku.

Čekala bych, že když je pořád vídám společně, už bych mohla být trochu imunní, jako když posílíte odolnost vůči infekci, ale ne – pokaždé když jsem ty dva viděla spolu, znovu mi přeběhl mráz po zádech.

Musím s tím něco udělat a přestat být tak zoufalá a zbabělá.

Otočila jsem se tak, aby mi Katina hlava zaclonila výhled na ně. Alternativní léčba, to je to, co potřebuju. Lék bude chutnat přílišně, ale třeba zabere.

„Dobře, zkusím ten Barneyho speed dating.“ Nevím jistě, koho můj klidný tón a rezignovaný souhlas překvapily víc – jestli mě, mámu, nebo Kate. Teta Bren se jen poklidně usmála.

A bylo to. Na semaforu naskočila zelená. Katina tvář se rozzářila škodolibým úsměvem. Ignorovala jsem záchvěv paniky, který mě sevřel, a úsměv jí opětovala. Jen jsem řekla, že tam půjdu. Vždycky z toho můžu později vycouvat. Umím přicházet s novými nápady, podle těch bláznivých profilů, co dělají v práci, jsem údajně kreativní. Dokážu vymyslet milion výmluv. Dobrovolné čištění kořenových kanálků, lekce pletení, zánět slepého střeva – to zvládne každý.

Bohužel jsem nevzala v úvahu intrikánskou stránku Katiny povahy.

Daniel cítil, jak se k němu Emily tiskne. Hebká, teplá. Dávala na odiv lákavý dekolť. Objal ji a shlížel na její popelavě blond vlasy. Nedalo se popřít, že je nádherná, zvlášť když se na něj

ospale usmála a v očích měla příslib sexu. Sladká, nekomplikovaná a velmi ženská.

Rozhlédl se po místnosti a uviděl dýdžeje, jak si soustředěně balí s takovým tím zuřivým odhodláním vyjadřujícím: „Mám padla, jdu domů.“ Tak pozdě už bylo. Dokonce i servírky se probíraly z dosavadní rezignované netečnosti a se superhrdinskou rychlostí odklízely skleničky ze stolů.

Naproti přes stůl seděla Olivia se sestrou, hlavy u sebe, tmavě blond a leskle hnědá. S přimhouřenýma očima sledoval, jak Olivia zvedá poloprázdnou sklenku vína. Nevypadala dvakrát nadšeně. Celý den se tvářila statečně. Cítil s ní, přestože si za to mohla sama. Tohle si vybrala. Když si znovu usrkla, vzhledla a zachytila jeho pohled. Po tváři s pevně sevřenými rty jí přeletěl úsměv.

Dobře jí tak. Hned té myšlenky zalitoval, nebylo to pěkné a nebylo to fér. Nikdo si nezaslouží být nešťastný, nejraději by s ní ale zatrásl. Dostat se do takové situace!

Vždycky si myslel, že Olivii rozumí. Byla přímočará. Racionální, s nohama pevně na zemi. Ušklíbl se. Znělo to nudně, ale taková ona nebyla. Jak dlouho se už znají? Od druhého semestru na univerzitě. Byla nedílnou součástí tolika jeho vzpomínek. Hlas rozumu při nočních výpravách, když hrozilo, že jejich kousky zajdou až příliš daleko. Uklidňovala situaci v indických restauracích, když chování kluků překročilo patřičné meze. A přesto toho vždycky dosáhla s humorem a autoritou, aniž působila panovačně.

Danielovi bylo jasné, po kom tyhle vlastnosti zdělila. Celá její rodina měla stejně přirozené vůdčí schopnosti.

Sakra, co by tomu řekli její rodiče, kdyby to věděli? S tak pevným manželstvím, jako bylo to jejich, by se jistě zděsili, kdyby se

dozvěděli, že jejich dcera chodí se ženatým mužem. Sám tomu skoro nemohl uvěřit. Povzdechl si a ucítil, jak se Emily zavrtila, když ji objal pevněji.

V duchu se napomenul. Tohle s ním nijak nesouviselo. Olivia byla dospělá žena, a jak si ustlala, tak si lehla. Dobře, že se Emily tehdy na večírku zmínila, jinak by ze sebe udělal pořádného pitomce. Člověk si myslí, že někoho zná, a nakonec se ukáže, že ne tak dobře, jak si myslel. Musel Emily slíbit, že si to nechá pro sebe a Olivii neřekne, že to ví. Toho litoval. Jedna jeho část jí chtěla připomenout, jak hrozné bylo, když měla poměr jeho matka, a část druhá, ta, která z Olivie chtěla vytrást duši, nemohla uvěřit, jak na to mohla zapomenout. Případalo mu to jako zrada.

Zavrtěl hlavou, snažil se zahrnout ten pocit prázdnoty. Olivia toho chlapa musela opravdu milovat.

Při pomýšlení, jak těsně o ni přišel, Daniel zatnul zuby. Emily mu rukou lehce přejela podél napjaté čelisti a pak sjela na stehno. Dobře věděl, kam míří. Jednoduchá a nekomplikovaná, přesně to si přál. Rozhodně tu nechtěl sedět, hrabat se v minulosti a přemýšlet, s čím si Olivia sakra zahrává.

Emily posunula ruku vzhůru, prsty vklouzla za pásek jeho kalhot. Sklopil pohled a viděl, jak sugestivně zdvihla obočí a vyzývavě našpulila růžové rty. Sklonil hlavu, aby ji políbil. Ano, Olivia si za svou situaci mohla sama, s ním to nesouviselo.